

[Poul Boeg.]

derfor bedt mig om at overtage ordfører-skaberne i denne og den næste sag på dags-ordenen.

Med hensyn til det kommunistiske lovfor-
slag om ophævelse af lov om arbejdsret-
ten skal jeg sige, at centrum-demokraterne
ikke kan støtte dette forslag. Jeg behøver
ikke at gøre mange bemærkninger om det,
idet jeg specielt kan henvide til de begrundel-
ser, der allerede er givet for dette stand-
punkt, dels af arbejdsministeren, dels af den
forhenværende arbejdsminister, hr. Erling
Dinesen. De synspunkter, der dér blev frem-
lagt, kan vi helt tilslutte os.

Der ligger heri, at vi bl.a. må tage klart
afstand fra påstanden om, at der her skulle
være tale om en klassedomstol. Vi finder,
at hvis man endelig vil tillade sig at sige
noget sådant, så burde man i hvert fald be-
grunde det. Jeg finder det nærliggende at
henvide til den artikel, der var om arbejds-
retten i Berlingske Tidende søndag den 17.
november, 3. sektion, side 22, hvor det bl.a.
er fremhævet, at LO har vundet de fleste
principielle sager for arbejdsretten, og hvor
advokat Bent Osborg er citeret som udta-
lende sig på LOs vegne derhen, at arbejds-
retten er uvildig og uafhængig.

Jeg vil også gerne lige, selv om arbejds-
ministeren og andre har været inde på det,
pege på, at det jo er en direkte forkert ud-
talelse i strid med faktum, når man her i
bemærkningerne tillader sig at sige, at ar-
bejdsretten er i strid med grundlovens § 61.
Der er aldeles ikke tale om en særdomstol.
En særdomstol er en domstol, der oprettes
for en enkelt allerede eksisterende sag. Jeg
vil gerne have lov til at give et eksempel,
så forskellen kan fremgå helt klart.

Da man for en del år siden nedsatte en
domstol — det var, så vidt jeg husker, med
landsdommer Urne — til at foretage en
undersøgelse af, naturligvis ikke til at dømme
i, den såkaldte Vagn Jensen-sag, så var det
et typisk eksempel på en særdomstol, og
det er sådanne domstole med dømmende
myndighed i allerede eksisterende, konkrete
sager, grundloven har forbudt. Dette er al-
deles ikke situationen, for så vidt angår ar-
bejdsretten. Det er en af de såkaldte ekstra-
ordinære domstole, men altså en domstol,
der indgår i den bestående domstolsordning.

Også denne del af bemærkningerne må jeg
derfor tage afstand fra.

Som jeg sagde først, slutter jeg med at
sige, at centrum-demokraterne ikke kan
støtte lovforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Det lovforslag, der ligger her, kan vi ikke
tilslutte os i den form, det har.

Vi er formentlig enige om, hvad der gerne
skulle komme ud af det i sidste ende, men
det er vejen til dette mål i sidste ende, vi
ikke er enige om. Spørgsmålet er netop,
hvad der kommer i stedet, hvis man afskaf-
fer arbejdsretten, som vi kender den. Kom-
mer der så civildomstole ind på det samme
område, eller er det det fagretlige system,
som man har hos arbejdsmarkedets parter,
som aftales mellem dem indbyrdes, der skal
træde i stedet, eller hvad sker der? Det er
ting, som vi gerne vil have afklaret, inden
man giver sig til at fjerne en lovgivning og
uden at have nogen sikkerhed for, hvad der
sker bagefter.

SF har flere gange her i folketinget frem-
sat forslag vedrørende arbejdsretten ud fra
den betragtning, at vi er utilfreds, endda
meget utilfreds, med en række af de ting,
som ligger i den nuværende arbejdsretslov,
først og fremmest spørgsmålet om boden,
hvor vi mener, at det ikke er rimeligt, at
de mennesker, som går ud i en strejke, ud-
over at tabe deres arbejdsfortjeneste også
skal betale en bod. Det er derfor, vi to gange
inden for de sidste tre år har fremsat for-
slag om bodens fjernelse. Det var det, vi
gjorde i forbindelse med den revision, som
fandt sted i foråret 1973. Vi fik vores for-
slag nedstemt med alle andre stemmer end
vores egne. Når vi alligevel stemte for den
lov, som i dag er gældende, så er det ikke,
fordi vi mener, at denne lov er ideel, langtfra,
men det var fordi vi mente, at den lov, der
blev vedtaget dengang, var bedre end den
tidligere lov. Vi har da også en række ek-
sempler på, at det er tilfældet. Havde den
gamle lov været gældende, så havde endnu
flere været dømt, end det rent faktisk er
blevet tilfældet. Men det medfører ikke, at
den nuværende lov er tilfredsstillende, ingen-
lunde.

Jeg kan give forslagsstillerne ret i, at
Svendborgsagen er et eksempel på, at der